

EGGER-LIENZ. DOODENDANS VAN 1809.

OOSTENRIJKSCH-HONGAARSCH SCHILDERS. STEDELIJK MUSEUM.

Een eenigszins propagandistische tentoonstelling, zooals verleden jaar de Fransche? Laten we ons maar houden of we 't niet bemerken.

De Oostenrijkers en Hongaren schijnen me voor het meerendeel meer teekenaar dan schilder; ik zeg dit niet slechts op de vele knappe teekeningen — waaronder van vliegeniers en mortieren, officieren en ander oorlogstuig — maar ook op de schilderijen. Zoo'n schilder als Oswald Roux... lijkt me in de eerste plaats teekenaar; zijn wel treffende figuurtjes en vlakke kleuren konden in het een of ander grafisch procedé hetzelfde doen. Een Egger-Lienz, die blijkbaar onder den invloed van Hodler staat, en forsche, stugge boerengestalten weet te geven op doeken die een waarlijk monumentalen indruk te weeg brengen, zoekt het ook meer in de groote constructie dan in de kleur.

Wie op deze tentoonstelling iets zoekt wat men op de onze zòo niet tegenkomt, om daaruit te kunnen zien, wat het eigen karakter is van de kunst in die landen,

zal deze beide kunstenaars zeker spoedig opmerken. Overigens is het duidelijk dat een volk, uit zoovele rassen en volken saamgesteld, geen nationale kunst kan bezitten, zooals wij die in sommige tijdperken wel hadden. Hoogstens ziet men in het vreemde, wilde en groezelige werk van Egon Schiele (die mij een navolger lijkt van den hier niet aanwezigen Klimt) kleuren die toch aan een anderen smaak en een andere geaardheid dan de onze herinneren.

Naast modern werk — al het aanwezige is, zooals in de krant stond „vóór of gedurende den oorlog vervaardigd”! — gaf de tentoonstelling een paar mooie, deftige portretten van den Biedermeier-portrettist Waldmüller en een heel voorname figuurstudie, donker maar prachtig van kleur van den bij ons te uitsluitend door zijn populaire schilderij „Christus voor Pilatus” bekenden Muncaksy.

Maar er was nog een schilder, wiens composities stellig op een bijzonderen geest duiden, waarmee zich zoo dadelijk geen vergelijkingen opdoen; ik bedoel O. Laske. Zijn „die Pest — ein Totentans — Golgotha — St. Fransiscus pfredigt für die Vögel” zijn zeer fantastisch, vol druk bewegende, geestige figuren, smakelijk met de verf er op gezet; zij zijn picturaal en dramatisch, alleen kon de teekening sterker zijn. Merkwaardig en boeiend werk, al was het alleen om den geest die er uit spreekt. Het zijn bevolkte panorama's, verdeeld in wijken en groepen, waarop allerlei te zien en te volgen valt, en toch kan men niet zeggen dat de expressie van het geheel door dat vele incidenteele wordt geschaad.